

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 239/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Мила Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, чији је заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу месне надлежности између Основног суда у Врању и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, месно је надлежан Основни суд у Врању.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 17896/18 од 28.12.2018. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Основном суду у Врању, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да је тужени у одговору на тужбу истакао приговор месне ненадлежности тог суда, из разлога што се тужбени захтев односи на поступање Војне поште 5007 Врање. Затим, како се седиште Команде војне јединице Војне поште 5007 налази на територији Врања за коју је месно надлежан Основни суд у Врању, то је на основу члана 56. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

Основни суд у Врању, није прихватио месну надлежност већ је уз допис П 405/19 од 19.06.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу месне надлежности. У образложењу је указао, да се ради о тужиоцу који је војни пензионер и који своје право остварује преко Фонда за социјално осигурање војних осигураника са седиштем у Београду, и да је тужена у више наврата истицала приговор месне ненадлежности тог суда. Затим, да се ради о накнади штете на основу путних трошкова превоза за лечење ван места боравка тужилаца, па да сматра да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Нишу коме је тужба била и поднета или Први основни суд у Београду.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу месне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18

и 88/18-УС), утврдио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Врању.

Тужба је поднета 07.12.2017. године Основном суду у Нишу, који суд се решењем П 3017/18 од 31.05.2018. године огласио месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио по правоснажности решења списе предмета уступити Првом основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. Виши суд у Нишу, решењем Гж 3348/18 од 28.08.2018. године је одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио решење Основног суда у Нишу П 3017/18 од 31.05.2018. године. У образложењу је указао, да је правилно првостепени суд одлучио када је донео решење којим се огласио месно ненадлежним на основу одредби члана 39. и 56. ЗПП, с обзиром на то да се седиште туженог Рачуноводственог центра Београд налази у Београду на територији Првог основног суда у Београду.

Тужиоци су поднеском од 06.12.2018. године уредили тужбу, тако што су као тужену означили Републику Србију, Министарство одбране, Војска Србије, Рачуноводствени центар из Београда и предложили да се обавезе тужена да исплати тужиоцима на име разлике између мање исплаћене накнаде трошкова путовања одласка на лечење ван места боравка до припадајуће накнаде за период од 15.01.2015. године па до 01.12.2017. године, износ који буде одредио вештак економско-финансијске струке, са законском затезном каматом на појединачне износе.

Тужена је у одговору на тужбу од 04.12.2018. године истакла приговор апсолутне и месне ненадлежности суда.

Тужена је после оглашавања Првог основног суда у Београду месно ненадлежним у поднесцима од 09.04.2019. године, 11.03.2020. године, 27.05.2020. године и 15.06.2020. године истакла приговор месне ненадлежности Основног суда у Врању, имајући у виду да је тужилац као пасивно легитимисаног означио Рачуноводствени центар, Министарство одбране.

У тужби је дописана вредност предмета спора у износу од 15.000,00 динара.

Одредбом члана 19. став 1. ЗПП је прописано, да, суд ће по службеној дужности да се огласи месно ненадлежним ако постоји искључива месна надлежност неког другог суда, најкасније у року од осам дана од дана пријема одговора на тужбу. Одредбом става 2. овог члана, да, ако се тужба не доставља туженом на одговор, суд ће по службеној дужности да се огласи месно ненадлежним у року од осам дана од дана пријема тужбе. Одредбом става 3. овог члана, да, суд може да се по приговору месне ненадлежности туженог огласи месно ненадлежним у року од осам дана од дана пријема одговора на тужбу. Одредбом става 4. овог члана, да, ако се тужба не доставља на одговор, тужени може да истакне приговор месне ненадлежности најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу, ако се припремно рочиште не одржава, а пре упуштања у расправљање, о чему суд мора да одлучи у року од осам дана од дана изјављивања приговора.

Одредбом члана 56. ЗПП, је прописано, да, у споровима против Републике Србије из односа са војним јединицама, односно војним установама искључиво је надлежан суд на чијем се подручју налази седиште команде војне јединице, односно војне установе.

Према томе, како у конкретној ситуацији прописана искључива месна надлежност суда на чијем се подручју налази седиште командне војне јединице, имајући у виду да је у тужби као тужена означена Република Србија, Министарство одбране, Војска Србије, РЦ и према наводима тужбе о спору из односа са војном јединицом, односно Војном поштом 5007 Врање на подручју Основног суда у Врању, то је Основни суд у Врању месно надлежан за даље поступање у овом предмету на основу члана 56. ЗПП. Поред тога, Основни суд у Врању се огласио месно ненадлежним тек после четвртог приговора месне ненадлежности тужене супротно члану 19. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић